

TRƯỚC NGÀY NHẬP CƯỚC

Phi vụ 92 Sài Gòn – Đà Nẵng ngày 21-12-1973 chở toán Chuẩn úy Biệt Động Quân, 27 người- ra nhận đơn vị ngoài Vùng 1- cất cánh đúng giờ. Ngày nắng tốt. Trời trong. Chuyến bay không gặp trở ngại.

10 giờ sáng! Chiếc C130 êm ái chạm bánh xuống phi trường Đà Nẵng. Một hàng dọc tiến vào ngôi nhà chờ đợi kiêm Câu Lạc Bộ. Vắng ngắt!

Cả đám ngơ ngác nhìn nhau. Đã hơn một tiếng giết thì giờ bằng cà phê. Không thấy Sĩ Quan tiếp nhận. Không ai biết phải giải quyết ra sao. Quân cảnh cũng lắc đầu :

- Chuyện này phải hỏi Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân Vùng 1.
- Đà Nẵng ở hướng nào? Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân vùng một ở đâu?
- Điện thoại hỏi! Ai gọi mới được!?
- Trưởng toán đâu. Mà nắm danh sách. Lo liên lạc đi cha nội!
- Liên lạc cái con khỉ. Tao cũng quai chảo như tụi bây thôi. Vậy mà mấy ông ở Bộ Chỉ Huy Trung Ương nói là ngoài này đã biết cả rồi.
- Mấy ông cần ra Đà Nẵng phải không? Xin đi theo tôi.

Thì ra chỉ là chuyến xe đưa rước quân nhân, công chức mỗi ngày. Chuyến giữa trưa chỉ có mấy chàng quai chảo lên ngôi. Người Hạ Sĩ nhứt vui tính, vừa lái chiếc GMC đưa rước công cộng, vừa làm công việc hướng dẫn. Nghe, nhưng chắc không ai nhớ. Mỗi người một tâm trạng: lo lắng nhiều hơn nôn nao. Sông Hàn, Bạch Đằng, Sao Mai, Độc Lập, Duy Tân, Cây Lan, Chợ Cồn...Thì chỉ nghe sao biết vậy mà thôi. Vô cảm giác!

- Mấy chuẩn úy cảm phiền nha. Không thể vào phố chính được. Mà cũng không xa lắm đâu.
- Chỗ này là chỗ nào?
- Đường Độc Lập.

- Sao không đưa về Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân?
- Không phải lộ trình ấn định. Đáng lẽ mấy ông phải có xe ra phi trường đón. Nhưng chắc gần Noel nên họ lơ là, du di cho mấy ông đó.
- Có lẽ vậy, vì đã là 21 tháng 12 rồi. Thôi thì tụi mình ăn Noel xong sẽ trình diện cũng chưa muộn. Trước sau gì thì cũng "mút chỉ cà tha", để gì có dịp về thành phố. Tới đâu thì tới! Tụi bây thấy sao?

Gần 30 cặp mắt sáng lên thấy rõ. Thằng này "phán" nghe được quá! Có ai đó nói trong tiếng lao nhao biểu đồng tình của mọi người...

- Cám ơn Hạ Sĩ nhiều lắm.
- Không có chi. Chúc mấy ông về đơn vị an lành. Phố chính chỉ cách đây một đoạn ngắn thôi. Ngay phía trước.

Cả nhóm rào bước đi thẳng. Qua hai, ba ngã tư, rồi thả vòng xuống con đường phía sau nhà thờ, lại qua một ngã tư nữa là thấy tám panneau quảng cáo khách sạn Ô Kê.

- Vào đây cho rồi. Đi đâu nữa!? Vác sắc marin lông hông ngoài đường hoài coi sao được. Thằng nào muốn đi đâu thì đi. Còn ai hết xí quách thì vô đây với tao.

- Phải đó! Lo kiếm phòng cho lạ. Tắm rửa rồi đi ăn. Tụi bây không thấy đói hả?

Người đàn ông sau quây tiếp tân có vẻ ngạc nhiên pha lẫn chút sợ sệt khi thấy một lô đồ bông đứng chật cả khu tiền sảnh của khách sạn.

-Ê! Ông bạn. Đếm đầu người tính tiền hay nhét bao nhiêu vô một phòng cũng được?

- Dạ 500 đồng một phòng hai giường, bốn người.

- Cái gì!? Cả đám nhao nhao. Sao mắc quá vậy cha nội. Lính không có nhiều tiền đâu nha.

- Tụi bay đứng yên. Đếm đầu người. Đủ 27 mạng. Tổng cộng 4 phòng. Sao chứ!? Chật chội hả. Vậy thì 5 phòng. Ông bạn trúng

mối rồi đó nghe. Bớt chút đỉnh cho lính được không? Ở cả tuần lận. Có qua có lại mà. Tụi này ở đây thì yên ổn cho ông bạn làm ăn. Đúng không?... Tốt lắm! ...

Phố trưa. Đường vắng. Nắng chói chang.

- Bây giờ đi đâu đây?

Ai mà biết. Thì cứ mạnh ai nấy đi. Kiếm gì ăn cái đã! Tao đề nghị mình chia nhiều nhóm. Giờ tùy quyền. Đi đâu thì đi, ai làm gì thì làm. Bản sao Sự Vụ Lệnh đã chia đủ rồi. Không sợ bị hốt. Ai tìm được cái gì hấp dẫn thì nhớ về cho anh em biết. Có ý kiến gì nữa không? Tốt! Thôi vọt cho lẹ đi. Thì giờ là vàng bạc nghe! Mấy cha

May quá! Chỉ qua một ngã tư là đến khu thương mại khá nhộn nhịp. Quán, hàng san sát, nhứt là quán cà phê, bàn ghế bày cả ra lề đường. Nhạc mở hết âm lượng. Pháp, Mỹ, Việt đề huề. Y hệt như dãy cà phê Gia Long ở Sài Gòn.

- Đường gì đây?

- Quang Trung. Tắm bảng kia! Mà không thấy sao?!

- Khu thương mại này có tên không?

- Không biết. Thì cứ đặt tên là Chợ Mới cho dễ nhớ.

- Cũng được. Còn phía sau nữa kia. Đi thử cho biết, may ra có quán ăn trong này.

Dãy phố không có tiệm ăn. Nhà thuốc Bắc, tiệm may, tiệm tạp hóa, tiệm kiếng, quầy bán hoa kèm cây, cá, cảnh cùng với Nhà thuốc Gác và Nhà sách Lan Dung chiếm hết con đường nhỏ song song với Quang Trung.

- Vào coi sách một chút nha.

- Thôi đi cha nội! Bộ tính làm một gặm sách trừ cơm hả. Sách sẽ còn đó. Cơm thì không chờ mày đâu.

Lại phải lội cầu may thêm một dãy phố. Lần này thì trời xanh đái ngộ kẻ khù khờ. Quán không có bảng hiệu. Vì là một garage được sửa sang lại thành quán ăn bình dân.

- Mấy cha đi đâu mà giờ này mới tới đây?

-Thì tại nhà hiền triết cứ rề rà dòm ngó lung tung. Lại còn đòi vô quán sách xem mặt cô hàng nên mới chậm hơn tụi bây.

- Hết chỗ rồi mấy anh ơi. Hay là ngồi tạm ngoài hiền đi. Còn hơn là phải đứng chờ.

-Sao cũng được. Đói rồi cô bé à.

- Mấy anh cảm phiền chờ nấu thêm cơm nha.

- Trời đất! Bao lâu nữa mới có ăn?

- Dạ, không lâu mô.

- Cô nói gì?

- Cổ nói chờ một chút.

- Mà y lo ăn đi đừng ba xạo!

Nhìn lại thì chỉ còn mấy quan bụi đời là thực khách. Vừa đủ chiếm trọn chiếc quán nhỏ bé mặt dù quân số chỉ chừng 2/3. Đám còn lại đi hướng nào không biết. Rảnh. Chưa đến 2 giờ. Ăn xong gọi nước ngồi tán dóc, sẵn dịp làm quen gia đình người chủ và cô bé phục vụ khá mau mắn và vui tính.

- Ông bác ơi. Quán này chưa có tên hả. Gọi là " Quán Lính " được không? Ông lớn tuổi rồi, buôn bán cả ngày chắc mệt lắm.

- Quen rồi ôn ơi. Cũng tạm qua ngày thôi. Có cháu nó phụ bán cũng đỡ lắm! Đi học về là nó nhào vô phụ ngay.

- Nè cô bé! Tên gì vậy?

- Cẩm.

-Thôi nha. Con người ta còn nhỏ. Hỏi tên làm gì chứ! Ông bác ơi, tính tiền cho tụi cháu đi. Sẵn đây xin hỏi phố chánh của Đà Nẵng nằm chỗ nào?

- Chỗ ni chứ còn nơi mô nữa tề. Ra khỏi quán, đi về hướng phải là đến đường Quang Trung. Từ ngã tư đó, quẹo trái là về Chợ Cồn, còn rẽ qua phải là ra Độc Lập. Đi tới cuối đường là đến Bạch Đằng và sông Hàn. Trên Độc Lập có rạp xinê Kinh Đô khá xinh xắn. Quán cà phê thì khỏi nói. Sang trọng và lịch sự. Lộng Ngọc, Star toàn là cửa kính, máy lạnh tối tân. Tiệm ăn và quán nhậu trên đường Độc Lập cũng ngon lành lắm....

- Tao về ngủ. Sáng nay dậy sớm, bây giờ ăn no nên buồn ngủ quá chừng.

- Tao cũng vậy. Ngủ lấy sức để chiều tối còn lợi tiếp. Phòng ai nấy nhớ dùm nha. Tối nay đứa nào muốn sát phạt thì về phòng tao gầy xòng. Ê Kiệt! Nhớ trở lại chỗ tiệm tạp hóa vớt hai bộ bài với một bộ Domino. Mày móc túi trước đi. Lấy xâu trả lại tiền cho mày mấy hồi.

-Yên chí đi! Còn màn " Nhậu " thì sao?

-Tao chứa bài thôi. "Nhậu " thì hỏi đứa khác...

Bừng mắt dậy đã thấy chiều tắt nắng. Phố xá đang rộn ràng xe cộ và mọi thứ âm thanh hỗn tạp. Dãy phòng trên lầu 2 của mấy quán" nhí " đóng cửa im lìm.

- Còn đứa nào không!? Dậy đi mấy cha.

Vài tiếng mở cửa. Vài gương mặt ngái ngủ ló ra ngoài.

- Làm gì mà om xòm vậy. Mấy giờ rồi?

- 6 giờ. Đứa nào thấy đói thì ra " Quán Lính " với tao. Ăn xong, lạng một vòng cà phê. Tối về tính chuyện gầy xòng hay " Nhậu " thì tùy mấy cha...

Phố phường tấp nập. Dân khá đông và lính cũng đầy đường. Cơm chiều căng bụng rồi tạt qua Lan Dung. Quán sách bày biện đơn sơ, khiêm nhường nằm phía sau khu " Chợ Mới".

Lại một đám đồ bông ồn ào chọc phá, hời hợt lung tung. Cô hàng sách đỏ mặt vì mắc cỡ.

- Để cho người ta yên có được không. Tụi bây làm mất mặt quá.

- Có mặt đâu mà mất! Thằng này ba xạo lắm. Cô em đừng tin nó. Lật tới lật lui coi cộp còn làm bộ hiền từ. " Một Sách " à! Mua thì trả tiền ngay. Mày " ngấm " tới ngấm lui mất duyên cả sách lẫn người đó. Thôi, mình đi tụi bây. Chờ thằng Huy lâu quá đi.

Lộng Ngọc cũng dễ tìm. Khung cảnh và không khí khá " Tây " Nhạc thời trang qua dàn Akai nghe thật " phê ". Vài chiếc áo lính. Dăm ba thanh niên ngồi tư lự đó đây. Lại một màn thả khói ngấm cô thôn ngân kiêm phục vụ.

- Ê Huy!

- Gì đó?

- Phe ta kìa.

Ngón tay chỉ qua bên kia đường. Có một lô đồ bông vừa bước vào Star.

- Ngày mai mình qua bên đó. Coi thử bên trong ra sao. Mà thấy chỗ này thế nào?

- Được lắm! ...

Về đêm, cả khách sạn nhộn nhịp khác thường.

- Hình như chỗ này bà con " Nhậu " cũng bạo lắm nghe tụi bây. Sơn " chầu " về chưa?

- Tao đây. Mà rành vụ này nhứt, vậy đại diện anh em xuống hỏi chương quây về mấy món " Đồ Nhấm " đi.

- Được thôi. Tụi bây muốn sao? Phi vụ lẻ tẻ hay dành riêng một phòng cho dân " Nhậu " và mấy món " Đồ Nhấm "? Quyết định lên...

Chỉ có " Nhà hiền triết " và tên " mọt sách " là dúm mắt vào Tagore và Hesse. Còn lại thì ai cũng vừa bài bạc vừa " nhậu nhẹt " cả đêm. Hoạt cảnh rộn ràng của cả khách sạn cứ thế mà diễn tiến không ngừng cho đến gần sáng...

Mưa! Không lớn, không nhỏ, đủ làm mọi sinh hoạt chùng hẫ xuống. Lạnh theo gió tràn về. Đông đã đến nơi. Con đường mờ mờ, thưa thớt người qua lại. Xe cộ cũng lác đác.

Khách sạn dường như vẫn còn ngái ngủ. Nhưng lầu 2 thì khác.

- Giờ này còn nướng sao mấy cha. Dậy đi chứ!

- Mấy giờ rồi?

- Gần 10 giờ. Có mục gì đặc biệt hay không?

- Xuống Chợ Cồn kiếm áo Saut. Lạnh lắm rồi. Vòng lại quán "Lính" ăn cơm. Sau đó thì muốn trình diện cũng được. Không thì

bi da, cà phê, xi nê giết thì giờ. Hay đi hớt tóc rồi mai sáng qua Quân Khu cho tươm tất. Tụi bây nghĩ sao?

- Sao cũng được. Tùy quyền mà!

- Ai muốn trình diện sớm thì cứ đi. Tao chơi cho tới qua Noel. Bao nhiêu đứa muốn cuốn gói thì cho biết liền để lo trả bớt phòng.

Không thấy bàn tay nào giơ lên. Mấy quan nhí vẫn đồng lòng chơi xả láng và ...chơi cho đã. Chỉ mới qua một ngày, mà Đà Nẵng thì cứ như một mệnh phụ đang trang điểm cho thật đẹp trong mùa lễ lớn....

Dứt mưa nhưng vẫn còn u ám. Gió nhẹ. Mát lạnh. Quán xá bắt đầu khởi động cho nhịp sống trong ngày. Tối, lui, xuôi, ngược cũng chỉ bấy nhiêu con đường bao quanh khu " Chợ Mới " cho qua thì giờ. Đi cho đã chân. Mai mốt không có em để ngắm, không có nhạc để nghe. Thậm chí không có thuốc lá để mà hút. Hai tua thực tập tại vùng 4 và vùng 2 đủ để thấy được viễn ảnh " đêm ngủ ngời, ngày lợi rừng sâu " của đời tác chiến.

Quán " Lính", qua ngày thứ nhì ghé lại đã thành địa điểm tập hợp bán chính thức. Nơi nghỉ ngơi lấy sức để... lợi tiếp nếu không muốn về khách sạn! Vẫn là bữa cơm rề rà, trẽ nãi của các quan. Gia đình ông bác tốt bụng không phiền mà còn thấy vui. Vì " Mấy ôn cực khổ hơn nhiều. Bất đắc dĩ mới tính tiền. Nếu không thì...".

Ra khỏi quán cơm, cả đám nhắc hoài câu nói chí tình của người lão niên tốt bụng.

-Tao đoán là ổng có con cháu đi lính. Hay ổng cũng là cựu quân nhân không chừng. Chắc là thời của Thống Tướng Lê Văn Ty lận.

- Tao mà về chỗ nào gần đây thì sẽ dẫn lính tới ủng hộ dài dài.

- Mà phá quán người ta thì có. Một hai ngày như mình đây thì được chứ đem " Cọp" về ngồi đồng liên tục thì ai dám vô ăn.

-Tầm bậy! Đà Nẵng này lính đông như dân. Có gì mà ngại chứ.

- Ngại thì không. Sợ thì đúng hơn.

- Thôi đừng ồn ào nữa. Nhìn kìa!

Chiếc Jeep rề rề qua mặt. Hai cần antenne dài lắc lư theo nhịp xe. Trên bánh sơ cua phía sau sơn một đầu beo đen nhe nanh, như muốn đe dọa, lại giống như đang cười. Biệt Động Quân! Trên xe có 4 người. Hai quân nhân thủ M18 có gắn phóng lựu, bằng cong, ngồi nhìn lại phía sau. Đàng trước là tài xế và ...

Chết mẹ! Kiệt " mã tấu " rít qua kẽ răng.

- Xếp này ngầu quá!

Trên xe bước xuống một người tầm thước, trung niên, ba bông mai đen có đế trên cổ áo và trên nón lưỡi trai. Vị Đại Tá đứng trên vỉa hè, chờ đám quai chèo đến gần. Vài cánh tay dơ lên chào kính. Xếp đáp trả, nghiêm giọng hỏi:

" Máy cày chơi đã chưa? Định khi nào mới qua trình diện Quân Đoàn? "

Vài tiếng lí nhí thay cho câu trả lời. Đám "Cọp con" mất tinh thần thấy rõ. Xếp nhìn tận mặt từng người, rồi bước lên xe. Đám nhí còn run, không kịp chào tiễn thì xe đã chuyển bánh.

- Là ông đó!

- Ai mới được?

- Bộ không thấy bảng tên sao?

- Khớp thấy mẹ, nhìn bảng tên làm chi!

- Đại Tá Khoái. Thế nào cũng bị dũa te tua.

- Lỡ rồi. Sáng mai trình diện. Bây giờ lo tìm mấy đứa kia cái đã.

- Cần gì! Tối cũng gặp mà. Tao về khách sạn ngủ.

- Lại ngủ. Sau này cứ lo ngủ không vậy!?

- Còn tao thì đi hớt tóc cái đã. Xếp này gốc Lực Lượng Đặc Biệt. Khó tánh lắm!

Cảm giác nao nao lại trở về. Bữa cơm chiều đã không còn tiếng cười đùa vui vẻ. Đám mây đen của những ngày không thấy mặt trời lại thấp thoáng đâu đây. Chấp nhận số phận mà vẫn không tránh được cảm giác nặng nề trong lòng lúc này.

- Cũng đã lắm rồi. Có gì đâu mà phải buồn hiu vậy!

- Ủ! Thằng " Hiền Triết " nói đúng. Lo lắng cũng không đi tới đâu. Tối nay xả láng đi. Mai mỗi đứa một nơi rồi.

Star! Quán cà phê có lối trang trí thật bắt mắt, trẻ trung. Không khí sôi động do loại nhạc Soul, Rock. Đám quai chèo không thích quán nhậu hay bi da đều đang ở nơi đây.

-Tối nay có mục gì không?

-Qua bên kia hỏi thằng " Mã Tấu' ". Bữa nay nó chê bia kể cũng lạ.

- Ê Kiệt!

- Gì?!

- Tụi nó hỏi đêm nay có gì vui không?

- Thằng Sơn " chầu" có bàn là mua bia, rượu về khách sạn rồi bài bạc và lai rai tán dóc.

- Phải đó. Tao muốn nghe "Nhà hiền triết " và con " Mọt Sách" phán vài câu nghe chơi. Được không Huy?

- Hỏi thằng Hiếu. Tao chỉ đọc thôi. Nó nói.

Nhà hiền triết không có phán, mà chỉ " chiếu phim " cho cả đám nghe. Từ Angelique đến Fantomas, rồi qua La Piscine, Les Choses de la vie, Belle de Jour. Toàn là phim tây một thời làm mê mẩn đám choai choai SàiGòn. Lầu 2 im lặng một cách bất thường mặc dù phần còn lại của khách sạn vẫn lao xao trong nhịp sinh hoạt cố hữu của thế giới về đêm.

Không có Domino, xìp xám. Cũng không ai màng chuyện tìm " Đồ nhảm ". Đêm đưa cay chỉ làm bận rộn những lá phổi đã quen với rượu và thuốc lá.

- Tao đề nghị đi ngủ sớm để còn tỉnh táo mà trình diện.

- Đồng ý! ...

Trời vẫn còn nhiều mây. Đã dứt mưa từ đêm qua. Nhưng vẫn còn gió. Đủ lạnh để tỉnh hẳn người khi khoát tay vào vò nước.

- Xong chưa tụi bay?! Để đồ đạc trong phòng. Đi ăn sáng cái đã. Nhớ về trước 7 giờ để còn lội bộ ra bến xe Lam.

- Xa không?

- Chợ Cần.

- Đừng giỡn cha nội. Xuống tới đó chỉ có nước le lưỡi thôi.

- Chờ xe dọc đường thì làm sao có chỗ cho mấy quan đi một lượt! Thôi đi ăn cho le lên mấy cha. " Bố Già" đang đợi. Trình diện sớm để hy vọng ông không xì nẹt vụ câu giờ mấy bữa nay.

Ba chiếc xe Lam xuất phát một lượt. Đến Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân của Quân Đoàn I và Quân Khu I cùng một lúc. Kiểm soát ngoài cổng chỉ liếc qua Sự Vụ Lệnh là họ đã biết là ai.

- Tưởng mấy ông câu cho đến qua Noel luôn.

Một người nói, khi nhìn cả đám lướt qua. Thật hay đùa, không ai còn tâm trí để nghe. Vì ngay cạnh trạm gác là một chiếc GMC đã chờ sẵn để đưa vào bên trong. Xe đậu lại trước cửa Văn Phòng của Chỉ Huy Trưởng. Một Thiếu Tá đã chờ sẵn. Ông tự giới thiệu là Thiếu Tá Vân, Trưởng Phòng 1 của Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân Vùng 1 Chiến Thuật. Quân trang để lại trên xe. Mọi người một hàng dọc bước vào bên trong. Căn phòng khá rộng, chứa đủ mọi người đứng theo hình bán nguyệt. Đại Tá Khoái đã ngồi sẵn tại bàn. Thiếu Tá Vân ra hiệu cho Toán Trưởng. Không khí cô đọng và trang trọng. Chuẩn úy Nguyễn Văn Hiếu báo cáo quân số và trình diện cả toán. "Bố Già" chậm rãi đi một vòng, nhìn từng người rồi ra đứng giữa phòng thả từng tiếng thật chậm rãi:

- Bộ Chỉ Huy Trung Ương có cho biết là quý vị câu giờ suốt 10 ngày. Ra đây lại không chịu trình diện. Đợi tôi tìm ra mới chịu vào Quân Khu nhận đơn vị. Tôi không lạ gì chuyện này, nhưng là Lính thì phải tôn trọng Quân Phong, Quân Kỷ một cách tuyệt đối. Lại còn ăn mặc lôi thôi như thế này thì không được. Biệt Động Quân có quân phục riêng. Không nên mặc bộ rằn ri của Biệt Kích. Cũng không nên mặc áo Saut của Bộ Binh. Xem lại coi có giống ai hay không?!

Im lặng.

- Quý vị sẽ được bổ sung cho các Liên Đoàn ngay hôm nay. Có ai cần hỏi điều gì không?

Vẫn im lặng.

- Tốt! Chúc quý vị may mắn.

Đại Tá Khoái đứng ngay cửa bắt tay từng người, lúc này mới thấy "Bố Già" cười. Lên xe về Câu Lạc Bộ ngồi chờ Phòng 1 phân phối cho các đơn vị. Đám quai chào bình thường ồn ào, bây giờ thì không ai nói gì. Sự chờ đợi nào cũng nao lòng. Ai đó

vừa bỏ tiền mở máy nhạc. Những bài Pop Mỹ quen thuộc lại vang lên trong ngôi nhà to rộng của Quân Đội Mỹ trao lại.

Thiếu Tá Vân xuất hiện.

- Chưa liên lạc đủ các nơi nên không biết rõ nhu cầu quân số. Máy cậu qua bên Vãng Lai cất quân trang, nghỉ ngơi cho thoải mái. Khi nào có Sự Vụ Lệnh thì Phòng 1 sẽ thông báo ngay.

Mọi người vác túi quân trang theo Thượng Sĩ Hiến bước qua dãy nhà bên kia nhận phòng. Dãy phòng tiền chế không được bảo quản nên loang lổ nhiều nơi. Phòng trống. Không còn cửa. Cửa sổ chỉ còn khung. Cả khu nhà chỉ còn cái vỏ bên ngoài. Phía trong đã được những bàn tay nhám nhúa tận tình chiếu cố. Cũng may là có một ngọn đèn.

Đã có chút nắng. Mới đổ mà đã đúng ngọ.

- Đi ăn cái đã. Tao thấy đói rồi.

- Một thằng thì ham ngủ. Còn mày thì lo ăn. Có ai thèm gì nữa thì nói luôn đi.

Cuối hành lang có tiếng ai đó vọng lại ngay.

-Tao thèm " Nhậu ".

Không khí ồn ào được tái lập sau mấy tiếng căng thẳng.

- Tao qua Câu Lạc Bộ kiếm ăn. Có ai đi theo không.

Không nghe tiếng trả lời nhưng bước chân thì rầm rập xuống cầu thang.

Chiều xuống chậm. Cả đám không có việc gì làm ngoài sự chờ đợi căng thẳng nên mò qua Câu Lạc Bộ bỏ tiền vào Juke Box nghe nhạc đỡ ghiền. Thượng Sĩ Hiến bước vào. Mọi người nhấp nhòm. Không thấy gì trong tay. Ông Hiến thoải mái gọi một tô mì gói và một ly trà đá. Không bỏ lỡ cơ hội, Kiệt " Mã Tấu" xề lại ngồi chung bàn.

- Có gì mới lạ không Thượng Sĩ?

- Chưa thấy Thiếu Tá Vân nói gì hết. Ông Hiến vừa ăn, vừa nói. Đến sau 3 giờ chiều mà không thấy gì thì phải chờ ngày mai.

Đa số các quan nhí dần dà tụ tập quanh bàn của Ông Hiến, hỏi lung tung về tình hình các đơn vị Biệt Động Quân vùng 1. Có chút sinh khí vậy mà vui...

- Mày làm gì mà cứ nhìn về phía Liên Đoàn 14 hoài vậy?

- Thăng bạn khóa 58 Rừng Núi Sinh Lầy cho biết là Liên Đoàn này phè nhứt. Lại gần Đà Nẵng. Tao tính bỏ nhỏ với Ông Hiến nhưng không dám. - - Còn anh tao thì lại nói Liên Đoàn 1 mới là Tổng Trừ Bị cho cả Vùng. Đụng nhiều nhưng về Đà Nẵng dưỡng quân hoài. Tao tính nói thẳng với Thiếu Tá Vân nhưng cũng chưa dám.

-Thôi bỏ đi,có số mạng cả rồi. Nghĩ nhiều mệt óc.

- Mày tưởng dễ à. Dám cá với mày là thằng nào cũng sầu đời thấy mẹ.

- Biết rồi! Khỏi cần nói.

4 giờ chiều! Thượng Sĩ Hiến qua bên Vãng Lai tìm mọi người. Một số buồn tình đã thả bộ loanh quanh trong căn cứ hay qua bên khu phi trường dã chiến, nay đã thành nơi ăn chốn ở của đồng bào Quảng Trị lánh nạn từ Mùa Hè Đỏ Lửa đến nay. Chưa có tin về việc đảo nhậm đơn vị. Phải chờ thêm một ngày. Có lẽ người Hạ Sĩ lái xe đưa rước Quân Nhân, Công Chức ở phi trường nói đúng. Giáng Sinh tới nơi rồi nên mọi công việc hành chánh cũng chậm lại.

- Trong này sao thấy ngày dài quá!

- Thời gian tâm lý mà. Thăng " Hiến triết" nói đúng. Chỉ tại không có gì làm mà thôi.

- Có đứa nào muốn ra Đà Nẵng không?

- Tao cạn lạng rồi. Chờ tới mai đi. Ngày mai 24. Là đêm Noel. Nếu chưa có Sự Vụ Lệnh thì mình vọt ra mấy hồi.

- Vậy đêm nay làm gì?

- Thì Domino. Múa quạt. Cần cà phê ngon thì qua bên dân tị nạn. Bia cũng có nữa.

- Qua Câu Lạc Bộ được rồi. Leo rào làm chi cho mất công.

- Vậy qua phòng thăng Kiệt nghe tụi bây.

- Đâu cũng được! ...

Đêm dài lê thê. Cả căn cứ lơ mờ trong ánh điện. Phía Đà Nẵng sáng cả một vùng. Có tiếng sóng rì rào đâu đây. Đêm thật yên bình, vắng lặng. Khu Vãng Lai thỉnh thoảng vang lên vài tiếng

chưởi thể của đám nhậu, hay tiếng cười của mấy tay binh xập xám.

- Phải chi có cây đàn thì hay biết mấy!
- Còn nói chi nữa. Thăng Hiếu hát hay lắm. Đề nhứt danh ca của Khóa 4/72B đó.- Ừ! Giọng nó nghe hùng hồn lắm.
- Tao nói nó hát chứ không phải hét. Chơi classique cũng hết sảy.
- Một sách và Hiền Triết đang nói xấu gì tui đó!
- Thăng Huy khoe ông hát hay.
- Đừng tin nó. Nó hát nhạc Tây nghe như Christophe vậy đó. Không tin thì hỏi đám Đồng Đế đi.
- Mà chưa ngủ sao?
- Ngủ quái gì được. Thức cho đã đi tụi bây. Mai mốt biết đâu sẽ đi ngủ sớm không chừng.
- Ê! Đừng nói quở cha nội. Mà cũng dị đoan hả Hiền Triết?!
- Tao không dị đoan nhưng không thích ăn nói xui xẻo.
- Vậy mà nói là không dị đoan.
- Huy à! Đi với tao không?
- Đi đâu?
- Kiếm mượn đàn.
- Chỗ nào mới được.
- Thì cứ rảo một vòng hỏi thăm cái đã. Tao nghĩ là mấy trụ Kiểm Soát ngoài cổng biết ở đâu có đàn.
- Đi thì đi.
- Tao cũng đi luôn. Một người nói với theo. Ở trong này hoài chán quá! ...

Cây đàn đến gần nửa đêm mới về đến khu Văng Lai. Vì nó nằm trong Câu Lạc Bộ của Liên Đoàn 14. Một Trung Sĩ Kiểm Soát tốt bụng đã dẫn đường đến mượn đàn. Phải trả nợ vài bài theo lời yêu cầu của những người tình cờ có mặt, hàn huyên chuyện Sài Gòn, hỏi han chuyện biên phòng, trao đổi tin tức thời sự, rồi mới từ giả lợi bộ về sau lời hứa sáng trả đàn ngoài cổng...cho tiện.

Tiếng đàn hát trong đêm làm cho vài quân nhân cơ hữu từ đâu ghé lại. Đa số chỉ ngồi nghe. Một người có vẻ là sĩ quan, hát thật hay. Không biết tên và cấp bậc vì anh khoát áo saut bông.

Không tiện hỏi vì ...không cần thiết phải hỏi. Đêm giao tình của những người sắp nhập cuộc với những kẻ đang dần thân. Đêm bình yên cuối cùng ở hậu phương trước khi đám " Cọp Nhí " đảo nhậm đơn vị. Người chiến sĩ mặc áo Saut, hát nhạc tình, đến âm thầm, đi trong cái siết tay nồng nàn. Những cơ hữu của căn cứ cũng vậy. Họ hồn nhiên, vô tư và chân tình một cách mộc mạc khi tự động mang thêm bia, cà phê đến để chung vui. " Gặp nhau đây rồi chia tay..." mà Một Sách nhà ta cất lên đã làm cho nhiều ánh mắt bỗng long lanh. Chưa bao giờ căn cứ này vui như vậy. Một người nào đó đã nói lúc chia tay. " Thượng Đế hỡi có thấu..." Giọng hát của Hiếu vẫn vang vọng trong đêm, khi đa số đã chập chờn giấc ngủ ...

Câu Lạc Bộ rộn ràng vài tiếng buổi sáng. Bây giờ lại vắng hoe. Tiếng nhạc quen thuộc từ Juke Box lại cất lên. Bài " One " được ai đó bỏ jeuton liên tục nên hát đi hát lại đã mấy lần. Gần đến 1 giờ trưa mà vẫn chưa thấy tăm hơi Phòng 1. Đa số đã trở về bên Văng Lai nằm dưỡng sức. Vậy là tối nay ra Đà Nẵng ăn Noel được rồi. Ai cũng nghỉ như vậy. Phê được lúc nào hay lúc đó. Cả đám ăn xong, trở về phòng chưa bao lâu thì Thượng Sĩ Hiến lên báo tin tập họp bên Câu Lạc Bộ. Đã có Sự Vụ Lệnh về đơn vị. Khu Văng Lai ngưng hẳn mọi tiếng động trong giây lát. Dù biết trước nhưng vẫn hụt hẫng. Vậy là hết ăn Noel. Có tiếng ai đó càu nhàu. Chỉ vài phút là ai nấy đều có mặt. Kẻ đứng người ngồi, nghe Thiếu Tá Vân gọi tên.

Ông nhìn qua một lượt, như muốn nắm đủ quân số.

Xin lỗi đã bắt mấy anh chờ đợi. Sau đây là danh sách 19 anh - em về Liên Đoàn 11 ở Quảng Ngãi. Chuẩn úy Nguyễn Văn Hiếu làm Trưởng Toán. Xe cơ hữu của Liên Đoàn 11 sẽ đến đón trong vòng 30 phút. 5 người về Liên Đoàn 14, ở Phú Bài. Chuẩn úy Nguyễn Tấn Kiệt làm Trưởng Toán. Sẽ có xe đón chiều nay. Ba Chuẩn úy còn lại về Liên Đoàn 12, ở Phú Lộc. Chuẩn úy Cốc A Sam làm trưởng Toán. Sẽ có xe đưa về chiều nay. Chúc quý vị .mọi điều may mắn

Vậy là không có cơ hội ăn Noel ngoài Đà Nẵng. Mọi người bịn rịn chia tay.

-Tụi bây nhớ liên lạc thường xuyên nha.

- Biết ai ở đâu mà liên lạc. Còn về Tiểu Đoàn nữa mà?!

- Thì cứ gởi cho tao: 120/5 Trương Minh Giảng, Quận 3. Gia đình tao sẽ chuyển lại rồi tao sẽ liên lạc với cả đám. Nhóm vùng 2 đã có địa chỉ của tao rồi. Mình gắn bó từ hồi mới vào quân trường. Qua Rừng Núi Sinh Lầy. Hai lần thực tập Trung Đội Trưởng. Bây giờ chia tay thì cũng nên có địa chỉ chung để liên lạc và biết tin tức của nhau.

- Một Sách nói đúng. Ghi thêm địa chỉ của tao luôn để cho chắc ăn. Khóa 57 của tụi mình phải gắn bó cho tới cùng: Nguyễn Văn Hiếu 84 Lê Văn Linh, Quận 4. Mau lên đi. Xe tới rồi kìa.

Những cái siết tay thân tình. Những ánh mắt long lanh. Không ai rơi lệ. Nhưng nét mặt buồn ngủi đủ nói lên tâm trạng lúc này. "Ngày dài như đã vụt qua trong phút giây...Đường trường sông núi hẹn mai ta sum vầy." Xe chuyển bánh. Tay vẫn không ngừng. Bỗng nhiên Hiếu đứng dậy la toáng lên:

- Huy ơi! Còn cây đàn để quên trong phòng. Nhớ đem trả nghe.

Chiếc GMC tiến dần ra cửa. Sau màn bụi mỏng vẫn còn những bàn tay vẫy chào. Tám người còn lại đứng im chờ xe khuất ngoài cổng rồi mới lững thững trở vào Câu Lạc Bộ.

- Tao đem trả cây đàn ngay. Nếu không thì sẽ quên mất...

Câu lạc bộ đã không còn tiếng ồn ào như hôm qua. Tiếng nhạc lớn hơn tiếng nói.

- Tao biết Phú Bài ở đâu.

- Chỗ nào vậy. Cái tên nghe quen lắm. Gần Huế phải không Trung Sĩ?

Người đang coi sóc Câu Lạc Bộ quay lại.

- Đúng vậy. Máy ông sẽ có cơ hội lắc đờ trên sông Hương nay mai thôi. C- - Còn Phú Lộc ở đâu ông Thanh.

- À! Cách đây chừng 12 cây số. Là Hậu Cự của Liên Đoàn 12, Tổng Trừ Bị của Quân Khu đó.

- Uả! Không phải 11 là tổng trừ bị sao?!

- Không! Tôi cũng không hiểu tại sao. Chắc tại vì Tiểu Đoàn 11 BĐQ ngày xưa ở đây, sau đó đưa xuống Quảng Ngãi làm nòng cốt cho Liên Đoàn mới thành lập nên giữ con số này cho tiện.

- Vậy là ba thằng tụi bây ngon nhứt rồi nha.

- Không bằng Liên Đoàn 14 đâu mấy Chuẩn úy. Hai Tiểu Đoàn 78 ở Nông Sơn, 79 ở Thường Đức dạo này yên ổn lắm. Chỉ có thằng 77 ở Tiên Phước bị phá rối lai rai hoài. Hèn chi đợt này không có bổ sung quân số cho họ. Cực khổ nhứt vẫn là Liên Đoàn 12 BĐQ. Khe Sanh, Hạ Lào, Quảng Trị, Sa Huỳnh. Chỗ nào đụng nặng là có mấy ổng. Nhưng bù lại thì về dưỡng quân gần Đà Nẵng. Tha hồ du hí.

Mỗi đứa một ngời một góc, trầm ngâm. Câu Lạc Bộ yên lặng sau hơn một ngày bị khuấy động. Bên ngoài nắng thật đẹp. Lại thuốc lá, lại nhạc máy và cà phê để giết thì giờ.

- Bây giờ tụi nó tới đâu rồi há!? Kiệt "Mã Tấu" bất chợt hỏi băng quơ. Không có tiếng đáp lại. Trung Sĩ Thanh cũng đi đâu lâu rồi. 4 giờ chiều! Căn cứ đã bắt đầu vắng lặng.

Thượng Sĩ Hiến và một người nữa bước vào.

- Ai về Liên Đoàn 14 thì ở lại đây vì chưa có phương tiện. Còn đây là Thượng Sĩ Ánh. Vị nào về Liên Đoàn 12 thì xin theo ông này.

Ba đứa vác túi quân trang đứng dậy. Lại một màn từ giả, dặn dò và bắt tay thăm thiết. Lần này cả năm đứa còn lại cùng lợi theo ra đến ngoài cổng vì xe đậu tuốt ngoài đó.

Đám Kiệt "Mã Tấu" chờ xe ra tận đường lộ mới chịu quay lưng.

- Chúc mừng mấy ông về với Liên Đoàn. Thượng Sĩ Ánh nói. Không hiểu sau chỉ có 3 người. Lẽ ra phải nhiều hơn mới đủ nhu cầu.

- Phú Lộc nằm ở đâu vậy Thượng Sĩ?

- Gần lắm! Cách Đà Nẵng chừng 6,7 cây số thôi. Xe này là của Liên Đoàn đưa, đón những người biệt phái cho Bộ Chỉ Huy Quân Khu nên mấy ông chờ đến giờ này mới theo về hậu cứ đó...

Chiếc GMC đậu lại trong sân cờ. Không còn phòng nào có người làm việc.

- Mấy chuẩn úy theo tôi về nhà ngoài trại gia binh. Cứ bỏ quân trang ở nhà tôi cho chắc ăn rồi đi chơi thoải mái. Khi nào trở vào đây thì cứ tạt qua nhà lấy trước khi trình diện. Đừng lo bị hỏi giấy tờ. Kiểm Soát Biệt Động Quân của Đà Nẵng là do Liên Đoàn mình cung cấp. Phe ta mà.

Ba chiếc xe ô tô ạch bò trở ra quốc lộ 1. Đường không xa nhưng đất, cát lún chân, nặng giày rất khó đi bộ. Còn cơ hội ăn Noel ở Đà Nẵng thật đã quá!

- Có chương trình gì đặc biệt không Huy?

- Đi ăn cái đã. Về Ô Kê lấy phòng tắm rửa, rồi canh giờ dự lễ đêm. Sau đó nhậu hay cà phê cũng được. Tùy hai đứa bây.

- Tao không có đạo nhưng cũng muốn ghé nhà thờ coi cho biết. Còn mày thì sao, thằng bợm nhậu?

- Tao cũng vô đạo, nhưng Noel đi lễ nhà thờ ngắm mấy em là việc nên làm. Đừng đùa kiểu đó cha nội. Con Mọt Sách mới nhăn mặt kìa.

- Nó làm bộ đạo đức mà thôi. Nhìn cặp kính cận là biết ai ngắm đào nhiều hơn ai rồi...

- Tưởng mấy anh đi hết rồi. Bé Cẩm reo lên.

Ông bác đang lui cui dọn dẹp cũng không dấu sự thân ái, đến kéo từng đứa ngồi xuống bàn.

- Có cơm ngay. Năm anh kia cũng mới rời khỏi đây thôi.

Bé Cẩm vừa mang cơm ra bàn vừa nói.

-Vậy là anh " Mỗ Tấu" gì đó đoán đúng.

- Nó nói cái gì vậy.

- Ôn đó nói là hẳn rằng mấy ôn cũng sẽ ra ăn Noel ngoài ni.

Ông Bác vui vẻ trả lời thay cô cháu.

Có lẽ đoán biết là bữa ăn cuối nên hai ông cháu không chịu lấy tiền. Cả bà Bác cũng lắc đầu thoái thác khi " Bợm nhậu " nhét tiền vào túi của bà.

- Chúng cháu rất cảm động vì thịnh tình của ông bà bác và em. Thôi thì coi như đây không phải là tiền cơm mà là quà Noel của các anh gửi cho mấy em ở nhà. Ông bác cho phép bé Cẩm nhận đi.

Hình như có dòng lệ già nua và đôi mắt đỏ khi mọi người từ giã nhau.

- Mấy ôn rắng cẩn thận. Khi mô về Đà Nẵng nhớ ghé qua đây hỉ....

Tám bộ đồ bông ôm choàng nhau thắm thiết ngay trước sân nhà thờ chánh tòa. Mới chia tay có vài tiếng mà tưởng đâu xa nhau lâu lắm.

- Tao biết thế nào tụi bây cũng ra đây. Và sẽ không bỏ cơ hội đi lễ nhà thờ.

- Đứng ngoài này hay vào trong?

- Ngoài này đi. Vô trong đó ngại lắm.

- Ừ thì ở ngoài này có sao đâu. Chúa ở khắp mọi nơi mà. Phải không Huy?

- Mà lại vô duyên nữa rồi Ước à!

-Thôi đừng có ồn ào. Lễ bắt đầu rồi kìa...

- Năm ngoái, giờ này tao từ Hòa Đa về và cũng ngắm ông đi qua bà đi lại như đêm nay. Cũng thấy đứng đưng và trống vắng lắm. Trước đó hả. Thì từ Đà Lạt về ngay ngày Noel. Không có đào nào hết. Tao không xạo đâu. Năm nào cũng mơ ước nắm tay em đi dạo cho có với người ta. Tới hôm nay thì có tụi bây đây nè.

- Còn tao thì 17 tuổi đã có em ngồi sau lưng. Là bà con với một đứa bạn. Lúc đầu chỉ bông đùa cho vui, ai dè em chọn tao thay vì mấy thằng công tử bày đặt làm hippie dỏm. Đêm Noel 69 đèo em ra nhà thờ Đức Bà, ngồi trên thềm Trường Hòa Bình nhìn rừng người tụ tập trên sân cỏ, trước nhà thờ. Tán dóc chứ có làm gì đâu. Khi nắm tay em thì tao cụt hứng. Tay em cứng như củi. Hỏi ra mới biết em là cháu của một dạy thầy võ có môn sinh thượng đài hằng tuần. Không nhớ rõ lắm. Hình như là lò Huỳnh Tiền hay Cao Thành Sang gì đó. Thì ăn kem rồi về ngay. Bỏ luôn cái " Bùm " ở Hiền Vương. Đã nói là cụt hứng mà. Sau đó thì tao lặn luôn chứ sao.

- Bây giờ thì đi đâu cho hết đêm. Không lẽ đứng trước nhà thờ nghe tụi bây khoe thành tích của đào hay sao chứ!

- Ai sao, thì tao vậy. Từ đây qua khu Star, Lộng Ngọc chỉ có trăm thước. Muốn tới đó hay không.
- Ủng hộ nhà nghèo đi tụi bay. Tao biết có quán Kim, kế bên rạp xinê. Nhạc cũng sang như Lộng Ngọc. Chỗ đó mà nghèo hủ. Mà nhớ hai em ở đó thì có. Dám cá với tụi bay là thằng Hiếu cũng đang nhớ mấy em ở Kim. Hôm kia thấy nó gài chuyện nói khá lâu, cười cợt cũng nhiều.
- Ừ! Nhắc tới tụi nó mới nhớ. Không biết giờ này Giang Gia Ngọc, Lê Hùng Sơn và cả đám Quảng Ngãi ra sao rồi. Có thoải mái như mình hay không.
- Chắc chắn cũng như mình thôi. Thì giờ đâu mà mấy ổng đưa tụi nó lên núi kịp trong ngày. Nếu đang lòng vòng ngoài phố thì chắc cũng đi lễ như mình, nhứt là thằng Sơn. Ê! Còn xa không vậy " Bợm Nhậu "?
- Kiên nhẫn đi ông bạn. Đêm còn dài mà.
- Đêm nay có xả giới nghiêm không há?!
- Chắc là có, vì là đêm vui quốc tế mà. Vả lại, có hưu chiến đảng hoàng. Chắc là mấy xếp thế nào cũng du di thôi...

Rạp xi nê vừa tan xuất hát cuối trong ngày. Quán khá đông. Gần một nửa là lính. Không khí Giáng Sinh nên ánh mắt nhìn nhau luôn kèm theo nụ cười lịch sự. Quán bày trí theo " tông " màu đậm hơn và " nóng " hơn bên khu Độc Lập. Đèn mờ hơn, nhưng nhạc thì gần như cùng thể loại. Càng về khuya càng nhẹ và chậm dần để rồi chuyển sang loại hòa tấu của Paul Mauriat hồi nào không hay.

Cả phòng mờ trong khói thuốc. Tiếp viên và thân ngân xinh xắn, gọn gàng. Hai cô mặc mini jupe, mang vớ cao. Hai người kia thì robe soirée. Duyên dáng và lịch sự. Giọng Huế nghe như chim hót, mặc dù đôi lúc "Bợm Nhậu " nhà ta cần phải được " thông dịch".

- Mà thấy sao Huy?
- Được lắm. Đúng là loại nhạc mà tao thích.
- Tao hỏi mà về mấy em kia.
- Tao cận thị mà mà hỏi tao cái nổi gì.

- Ê! " Mã Tấu". Sao không hỏi tao?
 - Mà chỉ biết thịt chó với nếp than chứ biết gì mà nói.
 - Nho nhỏ thôi hai cha nội. Đã lên nói về người ta mà cứ oang oang cái miệng hoài.
 - Phải la lớn em mới biết mình để tâm đến chứ im lìm như con " Mọt Sách " thì ở giá là phải thôi.
 - Mà giỏi quá thì cho tụi tao biết em nào, tên gì đi.
- Kiệt nhà ta cụt hứng. Tịt ngòi.
- Nửa đêm! Paul Mauriat vẫn còn nhưng khách thì đã về hết. Trừ tám quan nhí chưa có đơn vị. Bốn cô bây giờ chỉ còn hai. Quán vắng. Các quan tha hồ gác chân lên ghế, ngã người lìm dim. Trên bàn, ly cà phê, bình và tách uống trà, đồ gạt tàn thuốc còn ngổn ngang. Chưa có ai đến dọn dẹp.
- Ngồi thêm một chút có phiền gì không cô Kim ơi.
 - Không đâu chuẩn úy. Nhưng mà em không phải tên Kim.
 - Tôi gọi đại vậy mà. Cám ơn cô nha.
 - Dạ không có chi.
 - Sao không sẵn dịp hỏi tên luôn.
 - Để làm gì chứ. Mà muốn trồng cây ngoài cửa rồi hả? Ê Sơn " chầu". Mà cũng bạo miệng lắm. Hỏi đi.
 - Trời đất! Tới bây giờ mới nghe " Cóc" A Sam mở miệng. Tới luôn đi mà.
 - Tha cho tao đi thằng ông nội. Tao là dân Chợ Lớn thì ăn nói sao bằng tụi bây.
 - Thôi được. Để tao hỏi tên thử xem sao.
 - Phải vậy chứ, hoan hô mà đó Mọt Sách...
 - Cô cho xin thêm bình trà. Bình cuối cùng. Không ngồi thêm nữa đâu.
 - Không sao. Xin cứ tự nhiên. Tụi em chờ được mà.
 - Còn cô kia thì sao? Coi bộ buồn ngủ rồi đó.
 - Nhỏ Thảo là chuyên viên thức khuya gạo bài. Có lẽ nó mệt hơn là buồn ngủ.
 - Thật là phiền cho hai chị em quá!
 - Không có chi đâu Chuẩn úy.
 - Cô tính tiền luôn nha.

-Dạ. Để em mang nước và phiếu tính tiền ra bàn một lượt.

- Cám ơn cô. À! Mà cô có thể cho biết tên được không?

- Dạ em tên Thuận.

- Thì ra đúng là hai chị em.

- Dạ phải...

- Tao xong bốn phần rồi đó. Thiệt hay giả thì không biết. Thằng nào trồng cây thì nhớ hỏi han rồi phối kiểem cho chán chán.

- Thôi đi Mọt Sách. Tụi tao ở tuốt ngoài Huế. Thằng Ước chỉ khoái nhậu. Còn Cốc A Sam nhà mình thì tiếng Việt chỉ vừa đủ chỉ huy Trung Đội. Trong ba đứa ở lại đây, chỉ có ông là mồm mép hơn hết. Ông thâu hết trơn chớ ai vô đây được nữa.

-Tao tội nghiệp mày thấp thỏm nên muốn giúp. Không cám ơn còn vu oan. Mà thôi, em tới rồi kìa...

Rời quán cà phê thì đường phố đã không còn ai. Tám quan nhí dằng hàng ngang vừa đi vừa hát nghêu ngao. Đã có chút sương mờ mờ quanh ánh đèn vàng vọt ven đường. Vài tiếng xe lẻ loi cày bánh dầu đó thật xa vắng. Một giờ sáng.

- Phải chi có chút gì đưa cay thì hay quá.

- Lại nhậu nữa. Mày không có rượu thì chịu không được à!?

- Không phải. Tao muốn thức cả đêm. Cà phê thì mới uống đã rồi. Có chút rượu cho ấm lòng chiến sĩ vậy mà.

- Nhịn cho quen đi Bơm Nhậu.

- Thằng Ước nói cũng đúng. Có chừng một xị để ngậm cho thơm miệng cũng vui. Noel mà! Phải Réveillon chứ.

- Giờ này thì còn ai bán rượu cho tụi bây nữa.

- Còn chứ sao không. Tại mình không biết chỗ mua thôi...

Có ánh đèn xe từ sau quét tới. Cả đám dạt vô lề. Chiếc Jeep không mui chở bốn người Quân Cảnh và Kiểm Soát phối hợp dừng lại sát bên.

- Giờ này tụi bây còn đi đâu đây.

Người Trung Sĩ Kiểm Soát Biệt Động Quân vừa xuống xe vừa hỏi.

Hai tờ Sự Vụ Lệnh chìa ra cùng một lượt. Giọng của Kiệt " Mả Tấu" đánh lại.

- Đi ăn Noel. Giấy tờ đây. Tụi bây nào vậy Trung Sĩ?!

- Ô! Xin lỗi. Tôi có nghe nói về ba Chuẩn úy này. Nhưng không biết mấy ông đi chung. Cứ tưởng lính bỏ trại chuẩn ra đây.

- Thôi thôi. Không có gì đâu. Tối quá làm sao biết ai là ai. Giọng Nguyễn Văn Ước nhỏ lại. Tội mình ngày mai sẽ là người một nhà. Tui nhờ ông một chuyện này được không?

- Chuyện gì xin cứ nói.

Bọm Nhậu kéo viên Trung Sĩ ra xa nói điều gì đó. Anh ta trở lại xe Jeep nói vài câu với cả nhóm Kiểm Soát và Quân Cảnh rồi quay trở lại.

- Rất tiếc tôi không thể giúp Chuẩn úy được. Xin thông cảm. Nhưng tôi hứa sẽ tìm mấy ông tại hậu cứ để cụng ly một bữa. Xin chào và hẹn gặp lại.

Chiếc Jeep vọt thẳng rồi mất dạng sau ngã tư.

- Thằng này ghê thiệt nha. Ghiền đến nỗi nhờ tới Kiểm Soát Quân Sự kiểm rượu dùm.

-Tao đã nói là uống cho đỡ buồn thôi mà...

Chưa kịp kêu thì người nhân viên khách sạn đã kéo cánh cửa sắt.

- Biết mấy ông sẽ về khuya nên tôi thức chờ.

Nhìn thấy tám mạng lần lượt bước vào, anh ta trố mắt. Chưa kịp nói thì "Mã Tấu" đã nghiêm giọng.

- Trả tiền phòng hoàng chứ không phải ngủ chùa đâu. Có phòng nào gần mấy ông này không?

Người đàn ông có vẻ sợ, chỉ gật đầu mà không nói gì. Khi trao chìa khóa cho Kiệt để nhận phòng bên cạnh thì "Mã Tấu" nhét một tờ giấy bạc vào túi áo anh ta. Vẫn giọng lạnh lùng.

- Quả Noel của ông đó.

Gần 3 giờ sáng. Khách sạn đêm nay yên lặng. Sự yên lặng của Đêm Thánh Vô Cùng. Không có rượu, không có "Đồ Nhấm", không có bài bạc. Chỉ là những tâm tình vụn vặt, là những tiếng cười pha lẫn âu lo cho ngày mai bất định. Đêm qua thật nhanh. Thoáng chốc đã nghe tiếng xe cộ qua lại trên đường. Đêm thức trắng để tận hưởng những giây phút an bình cuối cùng của ngày Giáng Sinh. Bữa ăn sáng ngay bên xe Lamb không có lời góp chuyện. Im lặng để ghi nhận tâm tình và tấm lòng của nhau. Cái

siết tay từ giã cũng không kèm lời nói như ngày hôm trước bởi ánh mắt đã nói thay lời...

Nắng đã lên. Một ngày sinh hoạt lại bắt đầu. Hai chiếc xe Lamb khởi hành gần như cùng một lượt, rẽ thành hai hướng khi rời bến. Đêm sương mù thường mang lại ngày nắng ấm. Và đó cũng là lời nguyện và niềm hy vọng của những người lính trẻ trước ngày nhập cuộc. -./.